ALS 'T ZONNETJE STOOFT

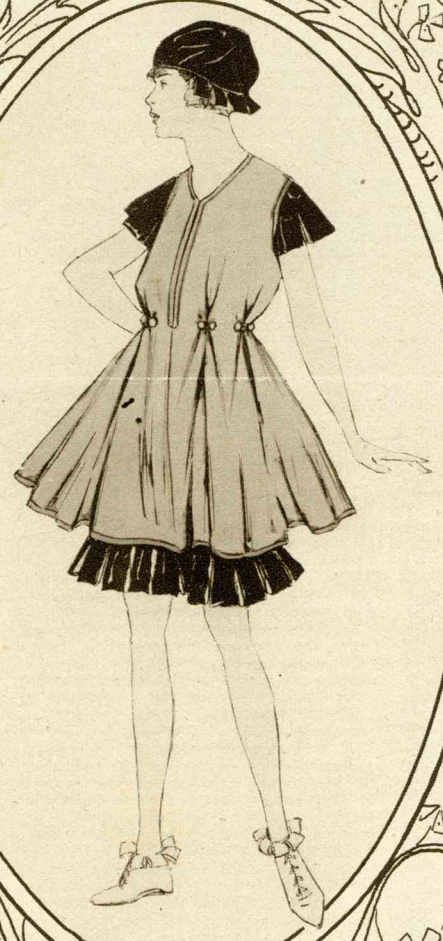

Daar is de zomermaand, de heerlijk warme, zonnige, de maand van de vacantie's, de maand van het onbezorgde leven, waarin een ieder, groot en klein, zijn oogenblikjes vindt om buiten, in het zachte mos, in het mulle zand of in het frissche groen — al naar hij zijn lievelingsplekje heeft uitgekozen — zich languit op den grond uit te strekken, zich te rekken en te rollen, een beetje zooals het trekdier dat na den langen doorzwoegden dag in het gareel, in de wei wordt losgelaten en van pure vreugde over het vrij-zijn uit de knellende riemen, van de klappende zweep, zich op de geurige, weeke aarde gooit en niet weet hoe te rollen om aan zijn heele lijf te voelen hoe goed het is, zooals de natuur het met ons bedoeld heeft.

Er zijn er maar weinigen onder ons, die zich niet, al is 't maar voor enkele dagen, uit het gareel kunnen vrij maken, en niet het genot kunnen beleven van, zooals de dichter zingt:

O als een dier te zijn
— Een dier in den zonneschijn —
Te koekeloeren,·
Zoo eene bloem zien staan,
En een beestje voorbij zien gaan,
Zoo lekker te loeren!

Gelukkig de mensch, die nog niet zoozeer door de civilisatie van 't natuurleven is vervreemd, dat hij zich, op zijn tijd, nog verwant kan voelen met alles, dat daar gezond en bloeiend in den zonneschijn staat of gaat; voor wien het ritselen der bladeren, het zingen van de zee, het gieren van den wind stemmen zijn, die hem verhalen doen van de eeuwigheid en hem zijn dagelijksche zorgjes zoo klein en onbeduidend doen voorkomen.

Aan 't strand verzamelt zich iederen mooien dag, dien de zomer maar geeft, 'n bonte menigte. Uit vogelvlucht moet dat wel een grappig gezicht zijn: de groote zee, het verre, vlakke land, alles zoo ruim en verlaten, en juist op dat smalle reepje zand, dat niet meer dan een wit grenslijntje lijkt tusschen twee uitgestrekte rijken, krioelt het alsof daar alleen de schatten van den aardbodem verscholen lagen.

Maar de gezondheid is ook een schat — laat al die krioelende menschenpoppetjes rustig hun gang gaan!

Wel neen, dat is juist wat ik niet wil, ik ga ze plagen, een beetje hoonen, een beetje sarren, als een echte kwâjongen, en wanneer 't mij lukt ze een beetje kwaad te maken, met een beetje drift hun heerlijk lui leventje te storen, dan is mijn doel bereikt en, ook weer als echte kwâjongen, maak ik mij lafhartig uit de voeten.

Eerst neem ik eens dat kransje jongelui waar, die al den heelen dag, en zeker al dagen lang tevoren, zonder hoed, zonder parasol, in de gloeiende zon hebben geloopen, en vol trots hun verbrande halzen rekken om hun gezichten nog meer te laten bruinen.

Weten jullie wel, dat 't onappetijtelijk is, om aan te zien, een gezicht met afschilferende wangen, met een neus als een karbonkel, een hals met een vel, zoo bruin en droog als een schoen, die in geen dagen gepoetst werd?

Dit is toch niet erg overdreven, is 't niet? Iedereen, die 's zomers aan het strand is geweest, is herhaaldelijk badgasten tegen gekomen, die geestdriftig rondliepen met dergelijke attributen van zonneaanbidding.

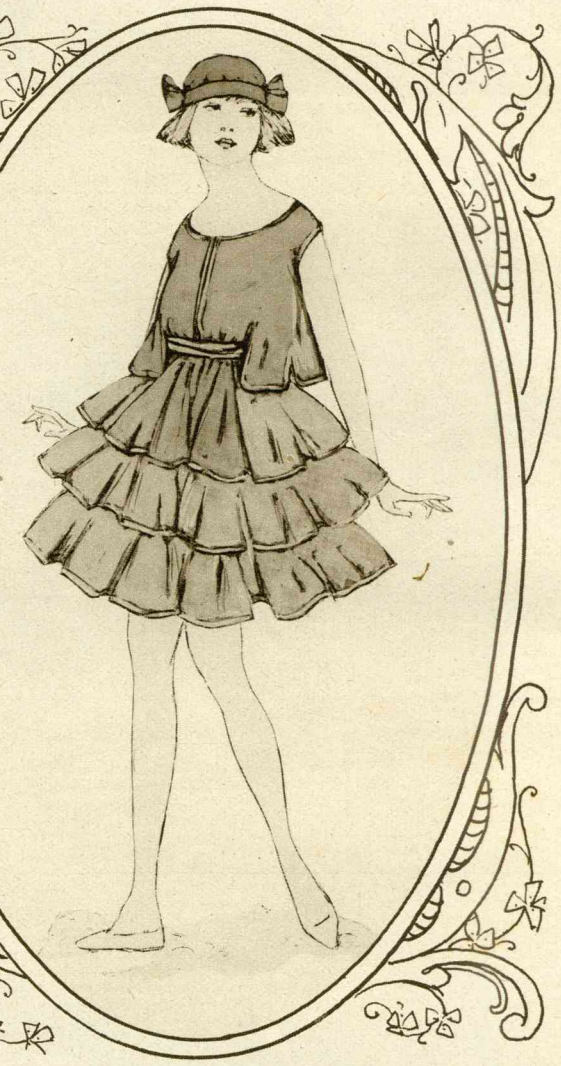
Of misschien hebt ge in uwe onnoozelheid gemeend, in een herstellingsoord voor huidzieken terecht te zijn gekomen. Hoe kondt ge ook weten, dat een dronkemansneus als sieraad van een jongens-, een afpellend vel als het aantrekkelijke van een meisjesgezicht kon gelden; dat alles, wat in de elf overige maanden van het jaar zorgvuldig voorkomen wordt met behulp van crêmes en baden, hier wordt aangekweekt, omdat men hier voor zijn gezondheid leeft?

Maar men ontmoet meer onbegrijpelijke dingen op een wandeling langs het strand. Hier zijn we b.v. aan 't bad. Opgewekt door het krachtige, frissche water, tuimelt daar een vroolijke groep in een dol spel door de schuimende golven. Van de heerencostuums is weinig te zeggen, daarin is al niet meer verscheidenheid dan in hun gewone kleeren, waarin de gewichtigste modevraagstukken zich afspelen om een langere of kortere rij knoopen en leelijke of minder leelijke revers; de heerenbadpakken zijn door alle tijden heen dezelfde gebleven, en zullen ook wel nooit veranderen.

Maar waarom beschouwen in ons land de dames het badpak in 't geheel niet als een onderdeel van haar garderobe, terwijl 't toch bij geen kleedingstuk zooveel op de persoonlijkheid aankomt, als bij dit.

Misschien nog een overblijfsel uit den stijven tijd, die ons zelfs nu nog soms met zijn vooroordeelen kwelt.

Onze goede landgenooten hebben n.l., bij hun vele deugden, die zij wel eens een beetje overdrijven, ook die van de „fatsoenlijkheid". En daardoor is badpak langen tijd een woord geweest, dat men niet in gezelschap kon noemen, zonder het behoorlijk te doen voorafgaan door „met permissie". Zich in badpak te vertoonen was wel een beetje een waag, en niet wetend, hoe het raadsel op te lossen van zich op een passende manier in het openbaar te vertoonen, in een zoo weinig dekkend omhulsel, hebben er velen schijnbaar gedacht, dat, zoolang men er in badcostuum maar leelijk uitzag, alles in orde was. Er schijnt een onuitgesproken meening te bestaan, dat zij, wier badpak elegant, wier badmuts coquet is, maar liever vermeden moet worden door een ieder, die haar eerbare, caoutchouc muts en simpel pakje getrouw is gebleven.

Te hooren dat spannende tricootjes alleen voor sierlijke, jonge figuurtjes zijn, zou zulk een degelijke persoon verontwaardigd de wenkbrauwen doen optrekken, en wat zou er niet gebeuren, wanneer iemand haar zeide, dat het niet zedig was, zich te vertoonen in een pak, dat op de onbarmhartigste manier de geheimen van haar figuur deed uitkomen, die zij aan wal zoo zorgvuldig tracht te maskeeren!

Op, gij Hollandsche meerminnen, kiest uw badpak zoo, dat 't niet meer zaak is, bij 't baden zoo lang en zoo veel mogelijk onder water gedompeld te blijven, en dat de wandeling van uw koetsje naar zee, en omgekeerd, niet meer een boetedoening is, die in alle deemoed wordt aanvaard.

En nu daag ik de meest conservatieve beoordeelaarsters uit, iets te kunnen aanmerken op 't punt van kieschheid, op de sierlijke badpakjes op deze bladzijde. Mag het al te nieuw-modische van enkele u spottend doen lachen, er zijn er ook bij, die den gulden middenmaat houden tusschen te veel en te weinig.

H. S.